

Christian De Coninck

Het Droste-effect

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2013
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 239 6
D 2013 4765 5
NUR 330

Eerste druk april 2013
Tweede druk september 2015
Derde druk mei 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Aan al mijn artsen van het
Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis campus Aalst en campus Asse:
jullie waren met velen om mij erbovenop te helpen;
aan het verplegend personeel: ondanks al die ellende
hebben we toch nog veel gelachen;
aan het onderhoudspersoneel: we hebben samen
in het geniep gesnoept en niemand zou het weten... tot nu;
aan mijn trouwe en lieve huisarts:
op jou kan ik altijd rekenen.

Met dank aan Leo, Freddy, Guido, Ine,
Jan P., Jan L. en last but not least ons ma,
voor jullie niet aflatende steun en medewerking.

www.christiandeconinck.be

Bogota - Colombia

Kobe De Lil bekeek nogmaals het papiertje met de snel neergekrabbelde woorden en wierp een blik op de ingang van het miezerige hotel. De naam was afgeblakerd en met enige moeite kon hij hem ontcijferen: El Lupo.

‘Señor?’ vroeg de taxichauffeur, terwijl hij zich omdraaide.

‘Sí, muy bien,’ antwoordde De Lil.

Hij betaalde de man en stapte uit. Hij wierp zijn rugzak op zijn schouder en liep naar de ingang. De Lil keek even rond. De straat was vuil en alle gebouwen gaven een grijze indruk. Hier en daar stond een auto geparkeerd. In tegenstelling met de drukke lanen van het centrum van Bogota, was het hier beangstigend stil. Hij voelde zich ongemakkelijk en rilde. Een paar haveloze mannen werkten aan een auto. Ze droegen typische Zuid-Amerikaanse strohoeden. Regelmatig droogden ze hun zweet af aan een smerige en met olie besmeurde doek. Ze hadden de taxi de straat zien inrijden en starden de *gringo* aan. De Lil ademde diep in en uit en duwde de deur van het hotel open. De receptie was zo weggeplukt uit een Amerikaanse B-film: een smalle gang, een desk waarop kakkerlakken en ander ongedierte een wedstrijd hielden, met aan het plafond een peer-tje dat een flauwachtig licht wierp. Achter de toog zat een kale en dikke man. Hij zweette overvloedig en kauwde op een stompje sigaar dat sinds lang gedoofd was. Hij las de krant en keek nauwelijks op toen De Lil voor hem stond.

Hij krabde aan zijn kruis en liet het stompje van de ene uit-hoek van de mond naar de andere verhuizen. Hij stond zuch-tend op, nam een sleutel van het bord en gooide hem op de toog. Het was duidelijk dat De Lil werd verwacht. Kobe De Lil nam de sleutel op en bekeek het metalen plaatje: 14. Hij keek de man vragend aan en die wees met zijn vinger naar de trap. Een kauwgum etende vrouw kwam de trap af, op de voet ge-volgd door een man die nog gauw de rits van zijn broek dicht-trok.

‘Adios!’ riep ze de man achter de balie toe en wierp hem een kushandje toe.

De man had nog altijd geen woord gesproken. De Lil slikte en stapte de trap op.

Op de eerste verdieping waren er enkele kamers, maar geen nummer 14. Die lag op de tweede verdieping, de eerste kamer rechts. De Lil draaide aan de deurkruk en duwde ze open. Hij was op het ergste voorbereid, maar toch overtrof de kamer zijn stoutste verwachtingen. Er stond een onopgemaakt bed waar-van de lakens sporen vertoonden van seks. Rechts stond een klein kastje waaraan een deur ontbrak. De andere hing er scheef aan. Voor het raam hing een donker gordijn dat half op de grond lag. Het werd vastgehouden door een paar metalen rin-gen. Op het glas zaten vette vegen. De Lil sloot de deur en wilde ze op slot draaien. Het lukte hem niet. Hij ging naar het bed. Hij wou er zijn rugzak op gooien, maar hield zich in. Bui-ten de spermavlekken lagen er nog haren. Het kussen had ook al betere tijden gekend en vertoonde restjes van vet haar. De Lil zette zijn zak op de kast. Hij was moe en voelde zich vuil. Hij had gehoopt dat hij een douche zou kunnen nemen, maar dat idee zette hij vlug uit zijn gedachten, want er was geen dou-cheruimte in zijn kamer. Hij huiverde bij de gedachte hoe het toilet er zou uitzien. De Lil leunde tegen de muur en keek voor

zich uit. Hij wou hier zo snel mogelijk weg. Maar het was de enige mogelijkheid om zijn bedrijf niet failliet te laten gaan.

Playa del Carmen - Mexico - 3 dagen eerder

Kobe De Lil zuchtte opgelucht. Hij was erin geslaagd om een eerlijke deal uit te brand te slepen met de eigenaar van een kledingfabriek. Hij was erin geslaagd om een grote partij kledij te bestellen. Ze zouden die over drie maanden leveren en hij diende pas twee maanden na de levering te betalen. Het was zijn eerste grote zaak. Als hij erin slaagde die partij in boetieks uit te zetten, kon hij zijn leverancier en de bank terugbetalen. Het werd dringend, want hij voelde de hete adem van de bank-directeur in zijn nek.

Hij nam de lift van de lobby naar zijn kamer. Hij ging binnen en knoopte zijn hemd los. De vochtige hitte had hem zo hard doen zweten dat zijn hemd drijfnat was. Hij liet zich op zijn bed vallen en voelde de koelte van de airconditioning over zijn lichaam strelen. Hij sloot de ogen en rustte even uit. Straks nog eens lekker genieten van de Mexicaanse keuken.

Hij werd uit zijn hazenslaapje gehaald door de telefoon. De Lil stak zijn hand uit en nam de hoorn op.

‘Mister De Lil, er is zonet een dringende fax voor u binnengelopen,’ meldde de receptioniste.

‘Wilt u hem naar mijn kamer laten brengen?’

‘Sure, Sir.’

Misschien meldde zijn secretaresse dat er weer een bestelling was binnengelopen. Dat zou pas goed nieuws zijn, dacht hij. Er werd op de deur geklopt. De Lil keek door het spionnetje en merkte een man in hoteluniform. Hij opende de deur en nam de envelop aan die de man hem toestak.

'Gracias,' zei De Lil terwijl hij snel de fax eruit haalde. Hij vouwde het papier open en begon gehaast te lezen:

Geachte klant,

Bij nazicht van uw rekeningen is gebleken dat uw kaskrediet al twee maanden niet werd aangezuiverd. U zal niet onwetend zijn dat de wet ons verplicht om u aan te manen de schuld aan te zuiveren. Daarom verzoeken we u om binnen de vijf werkdagen de som van €23.435 op uw rekening te storten. Indien dit niet gebeurt, zien we ons genoodzaakt om uw rekeningen te blokkeren en de Handelsrechtbank op de hoogte te stellen van uw staking tot betalen. In concreto betekent dit dat we het faillissement van de bvba De Lil Clothing moeten aanvragen.

U begrijpt dat we het niet zover willen laten komen en wij zijn ervan overtuigd dat het om een vergetelheid gaat en dat uw debet zo snel mogelijk wordt aangezuiverd.

Hoogachtend,

Kobe De Lil hapte naar adem. Zijn hart sloeg een slag over. Dit kon niet. Nu toch niet. Hij was uit het dal aan het kruipen. Binnenkort zouden de financiële problemen achter de rug zijn. Waarom konden die klootzakken nu geen drie maanden meer wachten? Hij herlas de fax. Waar haal ik op zo'n kort tijd bijna vijftwintigduizend euro? vroeg hij zich af. Hij nam zijn gsm en belde het nummer van zijn bankkantoor. Hij hoorde het antwoordapparaat waarop een verleidelijke stem meldde dat het kantoor geopend was van maandag tot vrijdag van negen uur tot dertien uur en van veertien uur tot zeventien uur.

Shit, dacht hij. Hij was het tijdsverschil vergeten. Hij bekeek zijn horloge. Het was nog maar 6 uur in Brussel.

Hij voelde zich verraden. Hij verfrommelde de fax en wierp hem in de prullenmand onder het bureau. Hij was van plan om

nog enkele dagen in het resort te blijven en te genieten van een welverdiende vakantie. Dat kon hij nu wel vergeten. Hij moest zo snel mogelijk terug naar België, alvorens de bank de kredietkaarten van het bedrijf zou blokkeren. De Lil kleepte zich vliegensvlug aan en ging naar de receptie.

‘Ik moet morgen weg,’ zei hij. ‘Gelieve mijn rekening te maken en mijn vliegtuigticket om te boeken. Kunt u mij ook \$300 geven op mijn kredietkaart.’

‘Natuurlijk, sir.’

De vrouw tikte zijn kamernummer in en printte de factuur af. De Lil overlas ze en knikte. De receptioniste gaf hem de voucher van de kredietkaart die hij snel ondertekende. Dat was al iets. Zijn hotel was betaald en hij had een som cash geld.

De receptioniste belde met Delta Airlines. Ze gaf de gegevens door van het ticket en noteerde ijverig wat de luchthavenbediende zei. Ze hield haar hand voor de hoorn.

‘U kan morgen weg met Delta Airlines vanuit Cancun naar Atlanta en verder naar Brussel. Er is echter alleen plaats in businessclass.’

De Lil zuchtte. Ook dat nog. De prijs van het ticket zou de pan uitswingen. Dat moest dan maar.

‘Oké,’ zei hij.

De receptioniste gaf zijn kredietkaartgegevens door. Ze noteerde het vluchtnummer en haakte in.

‘U vertrekt morgen om 10.30 uur vanuit Cancun. U landt om 13.27 uur plaatselijke tijd in Atlanta. De vlucht naar Brussel vertrekt om 17.45 uur. U moet wel van terminal veranderen.’

‘Dank u,’ antwoordde De Lil.

Hij grabbelde alles bij elkaar en ging naar zijn kamer. Hij nam eindelijk de douche waar hij zo lang naar had verlangd. Het faillissement hing als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd. Misschien als hij overmorgen met zijn bank ging pra-

ten, konden ze een oplossing vinden. Of nee, hij zou hen straks opbellen. Een overbruggingskrediet kon alles oplossen. Hij had toch een ondertekende bestelbon op zak. Hij kon bewijzen dat hij zaken deed. Ja, dacht hij. Dat moet lukken. Hij kwam uit de douche en bekeek zijn horloge. Het was al na twee uur. Nog een tweetal uren wachten en hij kon zijn bankdirecteur overtuigen.

‘Het spijt mij, meneer De Lil, maar de wet laat ons niet toe om u een overbruggingskrediet toe te staan. U moet eerst uw negatief saldo aanzuiveren.’

‘Maar dit is een vicieuze cirkel. Als ik geld had, zou ik geen overbruggingskrediet nodig hebben.’

‘Het spijt me. Ik kan niets meer voor u doen. Ik kan u alleen maar aanraden om zo snel mogelijk te betalen.’

De Lil drong nog even aan, maar hij had snel genoeg door dat hij bot ving. Hij verbrak de verbinding. Dit was het, dacht hij, *over en out*. Hij stak zijn gsm in zijn borstzakje, verliet het hotel en wandelde, in gedachten verzonken, langs de straten. Hij wist niet hoe lang hij gestapt had en was verwonderd dat hij bijna in het centrum van Playa del Carmen was. In de enige hoofdstraat die dit stadje kende, was het zeer druk. Gammele auto’s verspreidden rookpluimen. Daarbij kwam nog de stank van de autobussen die af en aan reden. De zon brandde op zijn hoofd en hij begon te zweten. Het was heel vochtig. Op een kruispunt stond een Mexicaanse flik het verkeer te regelen. De Lil wou weg uit de stank en de drukte. Hij wandelde een zijstraat in. Het asfalt maakte plaats voor aangestampde aarde. Een tweetal meisjes van ongeveer 10 jaar klampten hem aan.

‘*Sir, sir, beautiful present for your wife.*’

Ze toonden hem een paar halssnoeren waaraan een aantal gekleurde schelpen bengelden. Hij wou hen wegsturen, maar

hij zag de flikkerende kinderogen. Hij haalde een vijf-dollarbiljet uit zijn zak en stak het de meisjes toe. Ze grepen het vast en gaven hem een halssnoer. De Lil bekeek het hebbeding vluchtig en stak het in zijn zak. Hij wist dat hij gerold was en dat hij er amper enkele peso's voor had moeten betalen, maar het kon hem niets meer schelen. De meisjes liepen giechelend weg, blij dat ze een *gringo* hadden gerold.

De straat werd smaller en vuiler. Hij hoorde gitaarklanken en liep verder in de richting van de muziek. Het kwam uit een klein café. Het zag er armzalig uit en had dringend een laagje verf nodig. Op de drempel zat een Mexicaan met zijn *sombbrero* diep over zijn hoofd. Hoewel het al over halfvijf was, deed de man nog steeds zijn *siesta*. Door de openstaande deur merkte De Lil een toog en enkele tafeltjes. Hij stapte naast en over de zittende man het café binnen. De man achter de toog keek De Lil argwanend aan. Hij negeerde echter de blik en nam plaats op een wankele kruk.

'Tequila,' zei hij kortaf, terwijl hij vijf dollar op de toog legde.

De man nam een klein glaasje en veegde het schoon aan zijn vieze schort. De Lil betwijfelde of het glas nu properder was. De barman vulde het met tequila. Kobe De Lil sloeg het glas in één keer binnen en deed teken aan de man, die het geld weggraaide. De man vulde opnieuw het glas. De alcohol brandde in zijn keel. Hij voelde hoe de tequila zijn lege maag in vuur zette.

'Laat de fles maar staan,' zei De Lil.

Hij dronk drie shots kort na elkaar.

'Hola, *gringo*,' hoorde De Lil zeggen. Hij keek naast zich en bekeek de man. Een Mexicaan in een Amerikaans kostuum. Een donkere zonnebril verborg zijn ogen.

'Hola,' antwoordde De Lil ongeïnteresseerd.

‘Zoveel drinken, dat kan maar één ding betekenen: liefdesverdriet,’ zei de man.

‘Was het dat maar,’ antwoordde De Lil, die zich nog eens bijschonk.

‘Wat kan er erger zijn?’ drong de man aan.

De Lil keek de man beter aan. De Mexicaan lachte hem vriendelijk toe. Kobe De Lil voelde hoe de alcohol naar zijn hoofd steeg.

‘Geldproblemen,’ antwoordde hij stil.

‘Tja, dat is ook een probleem. Hoeveel?’

‘Dertigduizend dollar.’

De man floot luid. Hij sloeg zijn arm om Kobes schouder.

‘Je lijkt mij een coole kerel. Waar kom je vandaan?’

‘Uit Brussel,’ antwoordde De Lil.

‘Brusselas,’ herhaalde de man, ‘dat is interessant.’

De man die zich voorstelde als Juan, vroeg De Lil honderd-uit over zijn problemen en De Lil vertelde alles.

‘Kom we gaan aan een tafeltje zitten,’ zei Juan. ‘Ik kan je misschien helpen.’

De Lil keek de man verbaasd aan maar volgde hem naar het tafeltje.

‘Heb je zin om zo’n vijftienduizend dollar te verdienen?’

Bogota - Colombia

Kobe leunde tegen de muur van de kamer. Hij nam zijn instapkaart van de vlucht tussen Mexico City en Bogota uit het borstzakje van zijn hemd en wierp het achteloos op de kast. Juan had hem gezegd dat hij in het hotel moest wachten. Zijn vrienden zouden hem alles in detail uitleggen. De Lil wreef in zijn rode ogen. De stress, de vermoeidheid en de angst hadden hun

tol geëist. Waar ben ik aan begonnen? vroeg hij zich af. Was het wel een goed idee? De vijftienduizend dollar zouden hem toelaten om de bank te paaien en dan kon hij er opnieuw tegenaan. Eén keertje en hij had de winst op zak. Hij zuchtte. Nog twee dagen en ik ben er vanaf. Dan kan ik mijn leven opnieuw aanvatten, pepte hij zichzelf op.

Hij bekeek zijn horloge. Bijna negen uur. Hij was nu al anderhalf uur op zijn kamer en er gebeurde niets. Stel dat Juan hem had voorgelogen. Dat er iets niet in orde was, wat dan? De Lil begon te ijsberen en staarde uit het raam. De duisternis was volledig ingevallen. De straatverlichting bestond uit een paar lantaarns die een flauw schijnsel verspreidden. Je kon er amper iets mee onderscheiden. Voor de zoveelste keer zuchtte hij. Hij hoorde stappen en hield zijn adem in. Het geluid van de stappen kwam dichterbij en vervaagde. Hij ademde opgelucht. Hij had dorst. Hij had na de landing zijn laatste flesje water gedronken. De Lil had gehoopt dat hij in het hotel wel iets zou kunnen kopen. Hij dacht na of hij snel even naar de kale man zou gaan om hem water te vragen, maar hij zag vlug van het plan af. Wie weet wat hij zou krijgen. Hij liet zich op de vloer zakken en legde zijn armen op zijn knieën. Hij deed zelfs de moeite niet om het licht aan te schakelen. Hij voelde iets over zijn hand kruipen. Hij trok het verschrikt weg en schudde ermee. De Lil kroop snel overeind, nam een zaklamp uit zijn rugzak en scheen in het rond. Hij schrok toen hij tientallen kakkerlakken over de vloer zag kruipen. De insecten spurtten in alle richtingen weg om aan de helle straal van de zaklamp te ontsnappen. In elke spleet verdween een geled dier. Hij ademde diep in en uit en voelde hoe de vochtige lucht zijn longen vulde. Hij liet zich opnieuw op de grond glijden met de zaklamp als wapen tegen de opdringerige kakkerlakken.